

3.

Harry en de kleine kat verdwenen in de donkere tunnel, het was er koud en vochtig, de kleine kat zag geen pootje voor zijn witte ogen, maar gelukkig kon Harry goed in het donker zien. Hij volgde Harry daarom op de voet, niet wetend waar hij uit zou komen.

Toen de kleine señor en Harry eindelijk weer licht aan het einde van de tunnel zagen en naar boven klommen, waren ze beiden moe en hongerig. “Zo,” zei Harry, “we zijn er, waar ga je nu heen?”

“Ik weet het niet,” antwoordde de kleine kat. “Ik moet op zoek naar een familie, maar ik heb geen idee hoe en waar.” Het verdriet stond duidelijk in zijn ogen.

“Op zoek naar een familie, heb je die dan niet?” vroeg Harry verbaasd.

“Nee,” snikte hij.

“Maar iedereen heeft toch een familie?” zei de mol. “Ik bedoel, je hebt toch een mama en een papa, misschien broertjes of zusjes?” De kleine kat sloeg zijn spierwitte oogjes neer en schudde zachtjes van nee. “Hoe kan dat dan?” vroeg Harry.

“Voordat ik op het schip terecht kwam, woonde ik met mijn papa en mama op het vasteland van Spanje, maar op een dag hebben ze hen meegenomen. Er waren allemaal mensen met kooitjes waar katten ingestopt werden. Ik ben gaan rennen en kon zo weggkomen tot ik bij het schip kwam waarop ik in

slaap viel. Toen ik wakker werd waren we weg uit de haven en heb ik de hondjes ontmoet.”

“Waar zijn je ouders naartoe gebracht?” vroeg Harry.

“Dat weet ik niet,” antwoordde hij, “ik weet alleen dat als je meegenomen wordt, je nooit meer terugkomt.”

“En mocht je niet bij die hondjes blijven?”

“Nee, ik mocht niet bij de mensen, dus het was daar te gevaarlijk voor mij. Ik ben een paar keer bijna overboord geslagen en vaak waren de nachten alleen erg koud. Soms kwam er wel iemand bij mij liggen op het dek om me warm te houden, maar vaak moest het hondje dan terug naar de kajuit.”

“Jeetje,” zei de mol, “wat erg allemaal. Maar ik heb besloten dat ik je ga helpen. Maar voordat we dat gaan doen, moeten we wat eten. Ik presteer nu eenmaal het beste op een volle maag.”

“Ja graag, ik rammel,” zei de kat.

“Wat lust jij zoal?” vroeg Har met een glimlach op zijn snuit.